

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovecu 10. aprila 1887.

Št. 7.

Posvečevanje in vpeljevanje našega novega knezoškofa.

10. februarja 1887 so bili gosp. dr. Jožef Kahn, stolni korar Sekovske škofije v Gradcu, od svitlega cesarja imenovani za knezoškofa Krške škofije.

V svojem prvem nastopnem pastirskem listu pravijo premilostljivi gospod knezoškof: „Velika noč se bliža. V tem svetem času so naložena vsakemu škofu imenitna opravila, ki jih samo le ob velikonočnem času opravljati more in sme.

Da bi bilo vašemu škofu mogoče, že ob velikonočnem času svojo službo opravljati, zato so prevzvišeni knez in nadškof dr. Franc Pavljanski Albert Eder v svojej prisrčnej ljubezni in skrbljivosti do vas in vaše škofije, ljubi verniki! že 19. den meseca marca t. l. prijazno odločili za posvečevanje vašega novega škofa.“

Svitli cesar imajo pravico imenovati škofe, sv. oče papež pa pravico, te imenovane škofe potrjevati. Le samo nadškof Solnograški imajo od starodavnih časov pravico, škofe svoje metropolije ali nadškofije potrjevati.

Vsak škof mora svitlemu cesarju priseči. V ta namen so se novoizvoljeni knezoškof Jožef podali v Budapešto. Tam so 14. marca svitlemu cesarju vpriči ministra gosp. dr. Gautscha storili svojo prisego. Svitli cesar so našega knezoškofa dokaj prijazno in ljubezljivo sprejeli.

Z Budapešte so se knezoškof Jožef naravnost podali v Solnograd, kjer se je vršilo potrjevanje in posvečevanje.

Iz Krške škofije so se v Solnograd podali tile p. n. gg. duhovniki: benediktinski opat P. Augustin Duda, stolna korarja Rauscher in dr. Nemeč, Beljaški dekan Bitner, Rebrški komendator Šervicelj in špiritual dr. Lutman.

Svečanosti potrjenja in posvečenja so se v Solnogradu vršile prav slovesno. Došel nam je ta-le izvorni dopis:

18. marca ob 11. uri smo se podali v stolno cerkev, ker so že čakali na svojih sedežih: grof Thun, deželni predsednik, grof Chorinski deželni glavar in sodnijski predsednik s svojimi uradniki, mestni župan in udje deželnega odbora. Bogoslovski profesor g. dr. Kasserer, kot promotor, je novega knezoškofa predstavil in opominjal v svojem izvrstnem latinskem govoru predpravice Solnogradskega metropolita. Priobčil je tudi kratek pa jednat in živahen življenjepis novega knezoškofa.

Sledila je prisega in confirmacija po cerkvenem redu.

O posvečevanju se nam je poročalo to-le: 19. marca — na praznik sv. Jožefa — se je slovesnost začela že ob osmih. Govorili so najprej Sekovski knezoškof dr. Zwerger. Primerili so sv. Jožefa, rednika Jezusa Kristusa, novemu knezoškofu Jožefu. Kakor uni sv. Jožef, tako se je tudi ta Jožef še le podvrgel Božjej volji, ko jo je spoznal po molitvi, postu in premišljevanju. Čisto nova in originalna misel se mi je v tem govoru dozdevala misel o ketini, ktera obstoji med človeštvom sploh in nebesi in veže zemljenčane z nebeščani. Udje te ketine, ki sega z zemlje v nebesa, so verno ljudstvo, župnik, škof, papež, Jezus, Oče nebeški. Kdor hoče v nebesa priti k nebeškemu Očetu, mora se držati te ketine. Če kdo odpade, je on sicer zgubljen, ketina pa vendar še ostane celotna.

Po tem govoru se je pričela velika meša, in med mešo posvečevanje novega škofa. Vse je trajalo do 1/2 12. ure.

K obedu pri knezonadškofu so bili povabljeni sami duhovniki. Gosp. nadškof so napili sv. očetu Leonu, svitlemu cesarju in novemu knezoškofu; ta so napitnico lepo povrnili. Med obedom je došlo 30 telegramov iz raznih krajev, vsi so čestitali novemu knezoškofu in mu želeli dolga, srečna leta!

S Solnograda so se knezoškof Jožef podali na Dunaj, kjer so, kakor Ljubljanske „Novice“ pišejo, tudi nekteri naših domačinov imeli priliko, občevati z njimi. Tem nasproti so se škof izjavili, da so se slovenščine učili že o mladih letih in upajo, da se je bojo zdaj naučili prav kmalu. Sploh vsak hvali novega škofa, kdor je imel priliko občevati z njimi.

Z Dunaja so se knezoškof vrnili v Gradec, kjer jih je čakala dokaj slovesna in redka svečanost. Duhovniki Sekovske škofije so namreč v znamenje hvaležnosti in ljubezni svojemu nekdanjemu korarju kupili zlati, z zlahtnimi kameni okinčani prstan, neizrekljivo lepo mitro ali škofjo kapo, drage rokavice in črevlje za božjo službo. 22. marca je poseben odbor ta spomeniška darila slovesno izročil novemu knezoškofu.

23. marca — sredo — zvečer so študenti deškega semenišča, kteremu so knezoškof dozdej vodja bili, napravili za slovo in zahvalo prelepo svečanost. V izvrstnih govorih so se študenti zahvaljevali, godli so Mendelsohnov oratorij in peli prav srčne pesmi. Priča so bili Sekovski knezoškof dr. Zwerger in mnogo visoke gospode. Gosp. dr. Kahn so srčno vzeli slovo.

Napovedano je bilo, da se naš novi knezoškof po Mariborskem vlakcu 24. marca popoldne ob dveh pripeljejo v Celovec. Stolni korar in kancler gosp. Lambert Einšpieler, škofji tajnik gosp. Karol Elsler in Grabštanjski dekan gosp. A. Wieser so se peljali do Doljnega Dravbrega jim naproti. Na vseh železniških postajah so bili gosp. knezoškof od duhovščine in vernega ljudstva spodobno in veselo pozdravljeni in sprejeti. V Celovcu pa so stali ljudje od kolodvora do škofje palače in vsi vneti pozdravljali škofa.

Na kolodvoru so knezoškofa pričakovali in spodobno sprejeli vladni svetovalec gosp. grof Gočs v imenu deželnega predsednika, deželni glavar gosp. dr. Erwein in mestni župan gosp. vitez Jessernigg. Vsa mestna duhovščina pa je knezoškofa čakala v škofjevi palači. Po nagovoru stolnega prošta gosp. dr. Milarja so knezoškof govorili tako ljubeznjivo, prijazno in popolnoma v božjo voljo vdani, da se je marsikom milo storilo pri srcu. Podelili so vsem škofovski blagoslov, skorej vsakemu dali kako prijazno besedo in srčno prijazno se poslovili.

25. marca — praznik oznanenja rožne Device Marije — so knezoškof izdali dva pastirska lista; enega za verno ljudstvo v nemškem in slovenskem, drugega za duhovnike v latinskem jeziku.

V prvem listu pišejo svojim vernikom: „Mi smo prejeli od matrne cerkve Solnogradske luč sv. vere; kajti tudi jes sem iz vaše srede, ljubi verniki Krške škofije! V vaši škofiji sem bil preropen v kopelji sv. krsta po Božjem neskončnem usmiljenju. Tu sem se učil prve resnice svete vere in prejemal sv. zakramente, ki delijo milost Božjo.

Po Božji previdnosti, ktere umeti ne moremo, sem prišel v svojih mladih letih v sosedno škofijo Sekovsko. Tam sem se trudil kot duhovnik, kolikor so dopuščale moje slabe moči, do sedanjega časa.

Po ravno tej previdnosti in milosti Božjej sem postal škof Krške škofije. Branil sem se in prejel na praznik sv. Jožefa škofovo posvečevanje le s strahom, ker vem, da so moje moči slabe in da je pretežavna odgovornost vsakega škofa kot višjega pastirja.

Prva moja pastirska beseda vam, mojej skrbi izročeni, naj bode tista, ktero je govoril ob koncu starega in ob začetku novega zakona Jezus Kristus, neskončna ljubezen in dobri pastir, svojim apostelnom: „Iz srca sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami.“ Potem opominjajo vernike, naj vredno sprejemljejo sv. obhajilo večkrat, posebno pa zdaj ob velikonočnem času: „to je živi kruh nebeški, kruh močnih — kajti ta vam je zastava in obljuba vašega prihodnjega spremenjenja in čestitljivega vstajenja!“

V drugem listu pa postavljajo duhovnikom dobrega pastirja Jezusa Kristusa v izgled. Jezus je bil ponižen, ubog, se je zatajeval, bil vdan v voljo nebeškega Očeta in mu ostal pokoren do smrti. Tega naj zvesto posnemajo in jim tako pomagajo, verne ovčice dobro pasti in jih voditi k časnej sreči in k večnemu zveličanju.

27. marca — črno nedeljo — je bilo v pe-ljevanje v stolno cerkev. Že ob sedmih zjutraj je bilo mesto vse živo ljudi, ki so tudi iz daljnih krajev prihitali. Po tihej sv. meši v cerkvi sv.

Duha se je pomikala slovesna procesija črez novi trg proti stolnej cerkvi. Zvonovi so po vseh cerkvah lepo peli, bandera so po ulicah veselo vihrala in trume vernega ljudstva so poklekovale in sprejemale sveti blagoslov svojega novega nadpastirja.

Pri vratih stolne cerkve so knezoškofa pričakovali in spodobno sprejeli gg. predsedniki vseh oblastnij s svojimi uradniki: deželni predsednik baron Schmid-Zabierow, deželni glavar dr. Erwein, mestni župan vitez Jessernigg, general Butterweck, sodnijski predsednik baron Mylius. V cerkvi so se vsi podali na odločene stole in pričele so se cerkvene ceremonije.

Najprej so se brala uradna pisma, po tem so knezoškofa oblekli v škofovsko obleko, jim djali mitro na glavo, škofjo palico podali v roko in jih posadili na pripravljene prestol. Zdaj je po vrsti in po samem stopala duhovščina pred škofa, najprej stolni korarji, za njimi drugi duhovniki, katerih je iz vseh dolin naše škofije prišlo gotovo blizo 100, slednjič pa bogoslovci. Vsak duhovnik knezoškofu poljubi prstan in obljubi zvestobo in pokorščino. Škof pozdravijo vsacega z besedami: „Pax tecum“ — „mir bodi s teboj“!

Po tej ceremoniji so se knezoškof podali na leco ali prižnico. Govorili so od imenitnih in težavnih dolžnosti, ktere ima spolnovati vsak škof. Prosili so, naj se verniki trdno držijo sv. vere, naj zvesto živijo po sv. veri, in naj molijo za svojega škofa, da mu tako pomagajo nositi težko breme svetih dolžnosti. Slednjič so celo svojo škofijo priporočili varstvu sv. Jožefa in rožne Device Marije pa prosili najsvetejše Jezusovo srce, naj nas vse objame in varuje! Te ljubeznjive in goreče besede so vsem segale do živega in marsikom smo videli svitile solze teči po obličju.

Po velikej sv. meši so knezoškof zapeli „Te Deum“ in dali z monstranco sv. blagoslov. Slednjič se je z lece oznanilo, da so sv. Oče Leo o danešnji slovesnosti privolili vsem pričujočim popolnoma odpustek in knezoškof so ga raz svojega prestola blagovoljno podelili.

45 gostov so knezoškof pogostovali v svojej palači, blizo 100 jih je pa bilo v jedilnici bogoslovskega semenišča. Knezoškof so tudi te obiskali in prijazno nagovorili. Gostje so jim navdušeno zaklicali trikrat „Hoch — slava“!

Tako so se obhajale in končale prelepe svečanosti in mi imamo spet v svojej sredi višega pastirja. Nočemo se nikomur sladkariti in prikupovati, — to pa moramo povedati, da so si novi knezoškof že prve dni pridobili srca svojih vernih, starih in mladih, Nemcev in Slovencev. Zatorej v imenu cele škofije iz dna svojega srca zakličemo: Bog ohrani, Bog obvaruj, Bog blagoslovi našega novega knezoškofa, da bi zdravi in srečni vladali Krško škofijo dolga, dolga leta!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Cerkveni duh) se je poslednje polletje tukaj močno obudil in očitno pokazal. 14. oktobra 1886 je kapituljarni konzistorij vernike povabil, naj se obilno pridružijo procesijama, ki se boste obhajale zavoljo svetega leta

19. in 20. nedeljo po binkoštih. In res je prišlo k obema tako veliko ljudi, da so bile cerkve natlačene in procesije neštivilno dolge. — Procesije smo ob svetih letih že večkrat imeli, — kar smo pa doživeli ob koncu lanskega sv. leta, tega v Celovcu še nismo videli nikoli. Kapituljarni konzistorij je katoličanom v Celovcu in njegovej okolici priskrbel sveti misijon. Leta in leta smo zdihovali po sv. misijonu, pa dočakali ga nismo, akoravno se je kazala živa potreba. Ob koncu sv. leta 1886 smo ga imeli. Od sv. dneva božiča do nedelje po novem letu so sv. misijon v stolnej cerkvi držali tri oo. jezuiti. Vsaki den je bila velika cerkev pri vsakej pridigi — po dve do tri na den — polna ljudi in več tisoč jih je sprejelo ssv. zakramente. Ljudje so bili te svečanosti srčno veseli in glasno zahvalo izrekli konzistoriju in oo. jezuitom. — Za sv. postni čas je kapituljarni konzistorij spet pridobil slovečega pridigarja. Prišel je iz Šent-Andraža jezuit o. Emilij Volbert, ki celi postni čas vsak petek in vsako nedeljo pridiguje v stolnej in glavnej cerkvi. O priložnosti svečanosti sv. glave, ki se v glavnej farnej cerkvi 9 dni neizrekljivo lepo in slavno obhaja, pridigoval je imenovani gospod vsak den, in poslednji den po dvakrat. Prostorna cerkev je bila vselej po vseh kotih natlačena. Vse to veselo priča, da cerkveni duh živo klije v sreih našega ljudstva in da le čaka, dokler ga kdo zbudi in oživi. To je storil v kratkem času naš kapituljarni konzistorij, za kar mu gre slava in zahvala.

Iz Radišč. (Nekaj od tolmačev.) Pravda, ki je bila 26. februarja zavoljo prikazni Marije Device, me je mikala, da sem tudi jes šel poslušat. Poznam Jerico in une dve ženski, poznam vse otroke, ki so bili poklicani za pričē, in poznam tudi gosp. župana, ki je največ pripomagal, da je ta reč prišla pred sodnijo. Tri obtožene ženske so bile trde Slovenke, ravno tako tudi deklice in fantje, ki so bili za pričē. Obravnava je šla po tolmaču. Bralo in govorilo se je po nemško, potem pa prestavilo na slovensko. To je strašno mudiivo in dolgočasno. Včasih pa je tudi velika težava, vse to, kar se je govorilo v domačem jeziku, ravno tako in v ravno tistem duhu povedati v ptujem jeziku. Nevarnost je res velika, da se kaj narobe prestavi in potem kaka krivica godi, naj bi bili sodniki še tako učeni, pravični in vestni gospodje. Spominjam se, da je rajni sodnijski predsednik žl. Schulheim v mislih imel sestaviti za slovenske obravnave poseben odsek slovensčine zmožnih sodnikov. Ta dobra volja se do zdaj še ni spolnila; zatorej prosimo, da si slayna sodnija vsaj priskrbi takih tolmačev, ki so slovenske besede popolnoma veštni. Slišal sem praviti, da je nek tolmač nekega priletnega Slovenca tako-le izpraševal: „Ali je bil vaš kver navadan?“ Slovenec ga trdo gleda in mu nič ne odgovori. Tolmač praša še enkrat, pa tudi zdaj ne dobi odgovora. K sreči je bil med sodniki nek trd Nemeč, ki se je pa pridno slovenski učil. Ta ga prav počasi nagovori: „Oče, ali je vaša puška bila nabita ali nabasana?“ Obtožencu se lice razvedri in lepo odgovori: „Moja puška ni bila nabasana.“ Tolmačiti je težavno in odgovorno opravilo, in težko je najti na vse strani sposobnega moža. Torej ni kaka prenapeta sanjarija, temveč opravičena želja in

silna potreba, da se dijaki učijo v latinskih šolah jezikov tistih ljudi, pri katerih hočejo enkrat služiti svoj kruhej.

Iz Spodnje Zile. (Kdo ima prav? učiteljice-revčice.) Pisal sem v „Miru“ št. 5, da je naš poslanec g. dr. Abuja v deželnem zboru govoril, da naj se ženitovanjske oglasnice ne vpeljejo. Pristavil je, da govori in dela v zmislu in po volji svojih volilcev. To sem bral v „Klagenfurterici“ na st. 138 in „Deutsche Allgemeine Zeitung“ št. 8. Dobil sem pa te dni stenografične zapisnike deželnega zbora in videl, da g. dr. Abuja tako ni govoril in ni se skliceval, da govori in dela v zmislu in po volji svojih volilcev, kar bi tudi resnica ne bila; kajti izmed 28 občin, ktere zastopa g. dr. Abuja, jih je 16, toraj večina, prosilo, naj se vpeljejo ženitovanjske oglasnice. Kdo ima prav: imenovana dva časnika ali stenografični zapisniki? — Naš okrajni šolski inšpektor, g. Kreuzer, trd Nemeč, ki pa nadzoruje tudi naše slovenske šole, daje na svitlo „Učiteljski koledar“. Iz tega je razvidno, da 45 trdih Nemcev podučuje na šolah slovenskih far; — da je na 15 slovenskih farah učni jezik v šoli čisto nemški, in da so gospice učiteljice — prave revčice. Na str. 106 tega koledarja je imenik tistih, ki so leta 1886 stopili iz učiteljske službe. 24 je tacih in med njimi je devet učiteljic, ki so prostovoljno odložile svojo službo. Iz golj dobrote tega gotovo niso storile!

Iz Strojne pri Prevaljah. (O d d r ž a v n o z b o r s k e v o l i t v e.) Sprejmi ljubi „Mir“ od delalne planinske roke, da ti pišem, kako se je pri zadnjem volitvi godilo. Že delj časa smo brali po časnikih, da baron Pino odstopi, pa nismo hotli verjeti, dokler nam tega „Mir“ ni naznanil. Tedaj smo se začeli pogovarjati med seboj in pa z možmi pri „Fari“. Zagotovljeni smo bili, da bo naša zmaga gotova. Obrnilo se je pa drugače. Zagnal se je glas, da se gg. duhovniki celega našega okraja ne bojo vdeležili volitve in da noben naših rodoljubov noče prevzeti poslanstva. Ako je temu taka, tudi mi ne gremo volit. Kar pride k nam nekdo iz Šent-Danijelja naznanovat volitev. Ta je še clo pristavil, da mora vsak, kdor volit ne pride, plačati 5 gld. kazni. Ne vem, ali je to sam izduhtal, ali pa mu je nekdo tako zaukazal. Da to reč bolj na tenjko zvem, podam se k D. Mariji pri Fari. Rodoljubni možje so mi pa tu povedali, da jim volitev še ni napovedana. To je pa res čudno: enim se ni naznanilo, drugim se je pa 5 gld. kazni prtilo. Iz radovednosti se k volitvi na Prevalje podam, da bi videl, kateri našim nasprotnikom na konja pomaga? Jako sem se zavzel, ko sem jih še od Strojne zraven videl, pa seveda le take, ki s puško na rami z našimi nasprotniki hodijo. Kmet ima drugega dela dosti, naj puško pa le gospodom pusti. Videl sem pa tudi take, ki se nam vselej dobrikajo, kedar jim kak groš prinesemo. Rodoljubi, ki smo zraven bili, djali smo: Naj bo, pa vsaj vemo, kdo je naš nasprotnik, naj bo rokodelec, oštir, štacunar ali bi zraven tudi „Schnapsapotheko“ imel. Kdor ni z nami, je zoper nas, mi kličemo: „Svoji k svojim“, mislim, da bo to najboljše zdravilo za nje.

Iz Podjunske doline. (Slovenisirungs-Bestrebungen), to je po naše: Prizadevajo si

posloveniti, tako sem bral v „Tagespošti“. Iz te so pa to novico posnele „Freie Stimmen“. No! kaj pa so bindišarji le spet zavozili? Čujte, čujte, kakošne muhe tem prenapetnežem rojijo po prismojenih možganih. Vodstvo južne železnice hočejo pripeti, naj pri postajah od Maribora do Beljaka nastavi take uradnike in služabnike, ki znajo tudi slovenski. K temu pa nikakor ni nobene potrebe, tako trdijo ti naši prijatelji. In kako hočejo to spričati, da tega ni treba? Poslušajte Slovenci in učite se, kaj vam je storiti, da dobite svoje pravice! „Fr. St.“ pišejo: „Koroški Slovenci se še nikoli niso zavoljo tega pritožili pri vodstvu južne železnice“. Pritožiti torej se morate, da dobite, kar vam gre. Moja misel je malo drugačna. Vodstvo južne železnice je samo spoznalo, da ob tej cesti od Maribora do Beljaka bivajo Slovenci, saj je ob cesti postavila table z nemškimi in slovenskimi napisi. Dozdeva se mi torej, da bi vodstvo imelo iz proste volje dati, kar za potrebno spozna, in da bi ne bilo treba Slovincem še le prosjačiti in beračiti. Slovenci plačujejo vse ravno tako, kakor drugi narodi in smejo tirjati, da se jim vse daje, kar imajo drugi narodi. Žalibog, da se to ne godi; zatorej Slovenci poprimite se tega, kar vam „Fr. St.“ svetujejo in tožite pri vodstvu južne železnice, naj vam daje postavne pravice!

Izpod Pece. (Slovenščina ni potrebna, je le „erwünscht“.) Brali smo v poslednjem številki „Mira“, da so nemški učiteljski prvaki na Dunaju sklenili, da je neobhodno potreba, da se po nemških ljudskih šolah nastavlja le samo učitelji nemškega rodu. Beljačanka „D. Allg. Zeitung“ clo priporoča, naj se slovenski profesorji odpravijo s tamošnjih latinskih šol. Kaj bi neki rekli, kako bi nam dajali, kako bi kričali, ako bi mi Slovenci kaj tacega pisali ali tirjali! Kaj tako prenapetega in krivičnega nam še na misel ne pride. Mi Slovenci le pravimo: Nam je vsak učitelj, bodi si Slovenec, Nемеc ali karkoli bodi, ljub in prav, da je zraven sposobnosti in poštenosti le tudi zmožen slovenskega jezika. Pa še te naše pravične, pohlevne in zmerne želje se nam ne spolnujejo! Priča nam je „Klagenfurterica“ št. 65. Tam oklicuje okrajni šolski svet v Velikovcu, da je učiteljsko mesto v Mižicah prazno. Oklic pristavlja: da ta učitelj zna slovenski, ni potrebno, le samo „erwünscht“, le zaželjeno in dobro. Mižice štejejo po letošnjem šematizmu 1061 prebivalcev, in med temi noben domačin ni Nемеc, trdo-nemških tujcev pa tudi ni 61, tako da ostane 1000 Slovincem, ki pošiljajo trdo slovenske otroke v šolo. Vsakdo mora torej spoznati, da je neobhodno potreba, da v Mižicah znata oba učitelja tudi slovensko, ako nočeta v šoli sicer drago, pa prazno slamo mlatiti.

Iz Ukeve v Kanalskeje dolini. (Samomor; nesreča.) Neki Lah je prišel v petek zvečer v našo ves in je prenočil pri „Stolarju“. V saboto opolden je pa šel gori po potu, kjer mi na planine hodimo, in celi popolden je hodil tam po potu pri mostu, kjer so najhujše skale. Po večernici pa se je spustil dol po skalah in pobil do smrti. Ko se je dol po skalovju valil, videl ga je nek fant in je ljudem povedal. V nedeljo zjutraj pa so šli ljudje gledat in res je ležal v vodi ves krvav,

strgan in zgornji del glave mu je manjkal. Po sv. meši sta šla dva moža in sta ga iz vode potegnili. Župan pa je brž brzojavil sodnijskeje gosposki. Potem je prišla komisija, in so šli trije možje do njega, ga navezali na vrvi in ga vlekli sem čez skale kakor kak kos lesa. Bil je v zelo nevarnem kraju, da ga niso mogli drugače sem spraviti. Ko so ga v vas privlekli, djali so ga na sani in ga peljali na mirodvor. Tam so mu prerezali prsi in preiskali kaj mu je bilo na možganih. Niso pa mogli nič poznati, ker so bili vsi možgani po vodi splavali. Pri sebi nič ni imel kakor nekatere krajcarje. Potem so ga zabili v trugo in ga pustili čez noč v karnarju. V pondeljek so ga pokopali brez zvonjenja in brez vsega žegna v nek kot na pokopališču. Žalostna je taka smrt.

Tudi mlada žena, še le 22 let stara in 3½ let vdana, je umrla po porodu drugega otroka. Imela je v grlu velike bolečine že mesec pred porodom, da ni mogla drugega uživati kot nekatere požirke mleka in vode. V saboto so jo pokopali; naj v miru počiva! Otrok pa živi in je dokaj zdrav.

Iz Kotmare vesi. (Nekaj o šoli.) Kakor smo že poročali, so Kotmirski občani prošnjo za katoliške, šestletne in slovenske šole (v katerih pa naj bo od 5. leta naprej nemški jezik učni predmet) obilo in z veseljem podpisali. Zvedeli pa smo, da to žalibog nič ni pomagalo, kaj nam je torej storiti? „Mir“ nam je povedal, da se naj občine pritožijo pri državnem sodišču na Dunaju. Upamo, da bo to storila tudi naša občina. Naše upanje opravičuje prvič to: Možje v občinskem zastopu so sami Slovenci, drugič, vsi so katoličani, in tretjič iz lastne skušnje prav dobro vedó, kakšna nadloga za naš kraj je osemletna nemška šola. Torej pričakujemo, da bo slavni naš občinski zastop storil svojo dolžnost, na željo svoje čisto slovenske katoliške kmečke občine.

Iz Kanalske doline. (Nemško-liberaljci in Slovenci.) Meseca septembra lanskega leta je bil znani Veliko-nемеc dr. Weitlof na Vratah. „D. Allg. Ztg.“ v Belaci je v št. 76 l. l. sporočala, kaj je ta gospod na Vratah govoril. Med drugim je rekel: „Wir wollen mit allen Nationen in Oesterreich Frieden halten. Sie sollen deutsch lernen, damit wir uns gegenseitig verstehen können“, to je po naše: „Mi hočemo z vsemi narodi v Avstriji mir držati. Naj se pa oni nemško učijo, da se med seboj razumeti moremo“. V teh besedah se je zasvetila nemška prenapetost in oholost v najlepšej svitlobi! Vsi Slovani se moramo nemško učiti, da Nemci morejo z nami govoriti! Človek bi si mislil, da se temu gospodu v glavi meša. Pa le počasi — takih gospodov je več. Bral sem v „Freie Stimmen“ od 19. marca t. l., da se nad tem kuja in mrda, da je nek slovenski časnik misel sprožil, naj se na južnej železnici pri postajah od Maribora do Beljaka nastavijo taki uradniki, ki so zmožni tudi slovenskega jezika. Pravi, da je, kaj tacega tirjati, agitacija zoper nemške železniške uradnike. Slovenci nimamo ničesar zoper nemške uradnike, to pravico pa vendar imamo tirjati, da uradniki, ki službujejo na slovenskeje zemlji, znajo tudi slovenski. Da pa železnica od Maribora do Beljaka pelje po zemlji, kjer stanujejo tudi Slovenci, priča nam železniška vodnija sama. Saj je ona sama po celej tej železnici po-

stavila table, na katerih stojijo zraven nemških tudi slovenske svaritve. Da pa Slovenci zavoljo uradnikov, ki so trdi Nemci, priti morejo v nesrečo in škodo, pristavim, kar se je pred nekimi tedni zgodilo na neke postaji nad Mariborom. V Mariborskem časniku je dne 16. marca t. l. pripovedoval to-le: Trda Slovenka je hotla kupiti vozno karto in pravi: „do Vuzenic“. „Kaj je to?“ se odreže uradnik. Uboga Slovenka se samega strahu začne tresti, misleč, da se ne sme peljati. Glasno jame zdihovati: „Za božjo voljo, kaj bom pa zdaj začela? Moža imam bolnega, pa ne morem do zdravnika v Vuzenice“. Tako se more primeriti vsak den. Nemško-liberaljci, ki se štolite in hlinite za edine in prave pijatelje slovenskega ljudstva, ali se vam Slovenci ne smilijo? Ali ne plačujejo vse ravno tako, kakor vsi drugi narodi?

Iz Selmič pri Medgorjah. (Žalostne novice.) Iz našega kraja še ni bilo nobenega sporočila. Tudi zdej bi rajši molčal, ker nimam kaj veselega naznanjati. Pa ljudje se mi smilijo, ker vidim, da gre vse narobe in ni pričakovati pridnega sadu. Učitelja imamo pri nas dva, oba sicer Slovenca, pa otroci nam pripovedujejo, da oba le na nemško stran vlečeta. Ali je temu res taka, ne vem, to pa je resnica, da stariši tožijo, da otroci ne znajo slovenski gladko in lepo brati. Nemške bukve pa vsi, ki iz šole stopijo, vržejo v kak kot, in jih ne pogledajo nikoli več; tako je vse zgubljeno. Tudi to starši obžalujejo, da so otroci za molitev in cerkev tako mrzli, da jih učitelji tako malokedaj peljejo v cerkev. Tako se mladina odvadi božje službe. Zgodi se večkrat, da drugi ljudje grejo v cerkev, pobalini pa se zberó, se kam potuhnejo in pijó presneto žganje, da so vsi omočeni. Pa ni se čuditi temu, ker nič dobrega ne vidijo od svojih staršev: jabelko ne pade daleč od debla. Zatorej ni nič novega, da kmet zapije in zapravi svojo kmetijo, pa se mora podati po svetu. Take kmetije pokupijo bogataši in jih trgajo na kose. Tako navstajajo kočé, v katerih ljudje živijo, ki hodijo drugim v škodo, in le nobo pasejo med tem, ko pri kmetih delavnih rok zmenjkuje. Ako pojde tako naprej, doživeli bomo žalostnih časov. Zatorej vsi pošteni kristjani zdihujemo: Bog nam daj skoraj spet katoliških šol, — več duhovnikov in skrbnih starišev in gospodarjev, in Bog pomagaj, da bi to tudi kaj izdalo, kar visoka vlada dela zoper žganjepitje. Bog pa tudi pomagaj, da dobimo namesto žganja naš stari koritnjak, pri katerem smo kedaj živeli trezno, veselo in srečno!

Izpod Štrajske gore blizo Miklavca. (Hajdi na božjo pot!) sem si mislil, ko je bilo mesca februarja tako prijetno, toplo vreme in sem imel ravno časa. Mahnem jo skoz Železno Kaplo, čez Jezerski vrh in po Kokrskiej soteski. Kako ročno bi bilo, sem si mislil, ako bi tukaj šla železnica, kakor si jo vsi davno želimo! Moja pot na Kranjskem je bila naravnost v Brezje, kjer je navstala sloveča božja pot D. Marije. Prav lepo se mi je tukaj dopadlo in slišal sem, da sem-le vsako leto dohaja od vseh vetrov sveta veliko tisoč pobožnih romarjev. Odtod sem se podal na sv. Goro D. Marije pri Gorici. Tudi tukaj je vse tako lepo in slovesno, da bi se človek le zjokal od same radosti in pobožnosti. Na dom sem se vrnil skoz Šoško

dolino, skoz Kanal, Tolmin in Bovec. Na celem svojem potovanju sem slišal samo slovensko besedo, kar mi je jako dobro djalo. Bodi si kréma, gostilna, štacuna ali kavarna — povsod vse lepo po domače, slovensko. Pri nas pa vsi le nemščino štolijo, akoravno jo lomijo, da je joj in groza. V Bovcu sem prenočeval v gostilni gosp. Jonke. To ime me je spominjalo neke pravde, ki je lansko leto tekla med „Slov. Narodom“ in g. Jonke. Gosp. Jonke, pri katerem sem prenočeval, je govoril vedno le slovenski, in se obnašal tako prijazno, da sem si mislil, ta gospod ne more biti tisti razupiti Jonke. K temu gospodu tudi ljudje iz bližnje okolice dokaj radi in obilno dohajajo, česar sem se prepričal sam. To so ti pravi, čvrsti slovenski korenjaki! Vse, povsod in vselej vse le po slovensko. Slišal sem tudi praviti, da tam v „Črezsoči“ nimajo učitelja, da tam gosp. dušni pastir podučujejo otroke, seveda vse po slovensko, otroci znajo slovensko brati, pisati in rajtati. Zdihnil sem: O da bi le tudi pri nas bila taka! Žalovali in tožili pa so vsi, da se kuga nesrečnega žganjepitja čedalje bolj širi tudi po Goriškem! Na potu črez Predel sem videl čudne reči: Trdnjave tako močne, da jih sovražnik ne more zmagati in razdreti: globočine in prepade pa tako strašne, da se človeku v glavi vrti, ako v nje pogledaš. Videl sem tudi spomenik, ki popotniku oznanuje, da je na tem mestu l. 1809 hrabri junak stotnik Herman s svojim kardelom dal svoje življenje za svojo domovino: Slava! Požebal sem tu nekaj očenašev za te slavne junake! — Na Trbižu sem se vsedel v vagon in srečno dospel na svoj dom.

Iz Gorenjskega. (Odlomek tržiške nemščine.) Kaj se pravi po sili se štoliti z nemščino, pokažejo naj sledeče vrstice z neke dopisnice, ki mi je prišla pred kratkim v roke. „In den ich mir in der Zeitung nämlich „Mir“ vorgestanden ist das in — eine Schmiede in Pacht zu bekommen ist bis St. Georgi ist das in die Pacht zutretten in der Erfahrung deswegen bite mir das mehr mir das zur Erfahrung zu machen deswegen bitte ich eine Recht baldige Antwort Mit Gruss.“

Kaj dela politika.

Najimennitnejša novica je, da je ministerski predsednik grof Taaffe dobil veliki križ Štefanovega reda, finančni minister dr. Dunajevski veliki križ Leopoldovega reda, naučni minister dr. Gautsch pa red železne krone prve vrste. Prva dva ministra Taaffe in Dunajevski sta srečno dognala, da se je nagodba z Ogersko spet ponovila za 10 let. Da bi pa levičarji preveč ne kričali, priporočal je grof Taaffe — jako razumen in političen mož, ki stoji nad strankami — tudi ministra Gautscha, ljubljena levičarjev. — Od 2. do 21. aprila ima državni zbor svoje velikonočne počitnice. Dognal je postave, kako oskrbljevati obolele delavce, — in vojaške vdove in sirote. Po velikej noči se prične debata o proračunu za leto 1887. — Dne 31. marca je v državnem zboru stavil gosp. dr. Gregorec in 26 tovarišev do ministra za bogočastje interpelacijo, zakaj je to ministerstvo sedaj že drugokrat preziralo koroških

130.000 katoliških Slovencev pravico do slovensčine popolnem zmožnega škofa in je li voljno skrbeti, da se imenuje precej slovenski pomočni škof za Koroško? Kako o tej reči mi Koroški Slovenci mislimo, povedali smo že večkrat po smrti dveh naših knezoškofov. — Nemški konservativni poslanci so izdelali postavo, da dobimo spet katoliške šole; tudi škofje bojo se za to pognali! Bog daj srečo! — Na Nemškem si Bismark na vso moč prizadeva, napraviti mir s katoliško cerkvo. Proti Alzaciji in Lotaringiji, ki niste Bismarku volile po volji, se kujejo ojstre izjemne postave. — Na Laškem še zdaj nimajo novega ministerstva. Ne morejo dobiti moža, ki bi se upal, Italijo potegniti iz propada, kamor so jo strmoglavili liberalci. — Struna med Nemčijo in Francijo je še vedno napeta; Bismark se pa Francozov menda nič ne boji. On pravi: Francozi govorijo o pripravi, jes pa delam za pripravo. Francoska vlada tirja letos 136 milijonov frankov novih davkov: republika je šmenčano draga! — V Madridu na Španskem so prišli nekež zaroti na sled; to pa tam ni nič novega. — V Bolgariji je zdaj mir, — pa vse je napeto. Vladi se nič ne mudi sklicati sobranje ali državni zbor, da bi si volili novega kneza. — Car si prizadeva z Avstrijo napraviti tesno zvezo. Grof Lobanov je prinesel od carja lastnoročno pismo našemu cesarju. — Angleška hoče proti Irceem ojstro postopati; kar bode pa le olje na tlečo žrjavico.

Gospodarske stvari.

Nabirajte smrekovo skorjo!

Sedaj v vigredi pride čas, ko bo les sočen postal in bo mogoče les majiti. Zato se nam zdi potrebno opomniti, da je smrekova skorja veliko več vredna kakor smrekova drva in da se ta skorja lahko in dobro proda. Smrekovo skorjo potrebuje namreč strojar za strojenje kože. Za kurjavo skorja nima posebne vrednosti, zato je modrejše jo od lesa ločiti in posebej prodati. Navadno se dobi za skorjo štirikrat več denarja kakor pa za drva, in kdor to pomisli, nabiral bo gotovo skrbno smrekovo skorjo. Gledati je treba le na to, da dež skorje ne opere, ker dež jej vzame ono moč, ki pomaga kože strojiti. V Celovcu je sedaj fabrika, ki dela strojarski izvleček iz smrekove skorje, in ta fabrika kupuje vedno skorjo po dobri ceni. Za 100 kil suhe smrekove skorje se dobi v Celovcu sedaj 1 gld. 80 kr. in če je skorja lepa, tudi 2 gld. Kdor ima le malo skorje, naj se dogovori s sosedi, da skupaj nabirajo in potem skorjo skupaj v Celovec na prodaj dajo. Omenjena fabrika gosp. Plešivčnika je v Šent-Vidskem predmestju v Celovcu.

Za poduk in kratek čas.

Naša krajevna imena.

I.

Brali smo v nemško-koroških časnikih, da se je deželni odbor koroški obrnil do ministerstva notranjih zadev o krajevnih imenih koroških. On tirja,

da se naj v krajevnem imeniku, izdanem po c. kr. statistični centralni komisiji, izbrišejo v prihodnje slovenska imena vseh onih krajev, kjer dandanes ne stanujejo več Slovenci, dalje da se naj poprašajo župani, kako se rabijo krajevna imena. Brati je bilo, da je ministerstvo udalo se željam odbovom. Kakor povsod tako smo tudi tukaj Slovenci roke križem držali, nasprotniki pa delali. Vendar hočemo o tej stvari, če tudi po toči, nekaj besedi izpregovoriti.

Neovrgljiva resnica, dokazana po slovenskih, potrjena po nemških učenjakih, je, da je bil Korotan nekdanj čisto slovenska zemlja. Slovenci so ustanovili korotansko samostalno vojvodino. Stara Karantanija pa je bila veliko večja od današnje. Obsegala je razun sedanje Koroške skorej vso Kranjsko in Štajersko, vzhodni del Tirolskega in jugoizhodno stran Dolenje Avstrije. Meje bile so te-le: Na zahodu segal je Korotan do tirolskega mesta Inichen, kjer izvira naša Drava; od tod šla je meja črez gore Dreiherrenspitz — Gross Venediger po grebenu Visokih Tur, ki ločijo še sedaj Koroško od Solnega Grada, do gore Ankogel, to zapustivši po razvodji med Muro in Salico, tako da je Lungav še spadal h Karantaniji. Od Lungava peljala je mejna črta po razvodji med Anizo in Salico do Dachsteina, od tega pa proti severoizhodu bila je meja ista, ktera velja še dandanes med Štajersko in Gorenjo Avstrijo. Severna meja od Mrtvega morja do gore Raksalpe vjemala se je s sedanjo mejo med Štajerskim in Avstrijskim. Od Raksalpe vlekla se je meja črez Höllenthal, Schneeberg do izvira reke Piesting, poleg te rečice do Dunajskega-Novega mesta, potem naravnost proti vzhodu do sedanje meje ogerske. Na vzhodu segala je korotanska oblast do Panonije; vzhodni del štajerske dežele pripadal je že k Panoniji. Na jugu pa so mejile kakor danes karnske planine Korotan od Italije.

Tako velika je bila Karantanija, ko so jo ustanovili Slovenci. Kar nam pa pripoveduje zgodovina, to nam potrjujejo krajevna imena po istih krajih, ki so se že pred stoletji ponemčili. Dandanes izgovarja trdi Nemeč kraje še tako, kakor so je krstili naši praočetje. Ne sila časov, ne nevednost tujcev, ne huda volja nasprotnikov ni mogla jih uničiti. Ohranili so se, čeravno mnogokrat grdo pokvarjeni, in pričajo še poznim vnukom o nekdanji moči in slavi naših pradedov.

Največ zaslug o tej stvari pridobil si je naš slavni jezikoslovec Vrban Jarnik. Pisal je l. 1826 v „Carinthiji“ več člankov in dokazal, koliko krajevnih imen po Nemško-koroškem da je slovenske korenine.

Na Tirolskem nosijo slovensko ime: Pusterthal (bistriška dolina Bistrica); Dölsach (v Dolah); Deferegggen (Dober-eška dolina); Stranach (v Stranéh); Windisch-Matrei (slovenska Motreja).

Po Lungavu na Solnograškem: potok Moritzen (Murica); vasi: Stranach (v Stranéh), Flatschach (v Blačah), Glanz (Klanec), Windisch-Scharte (slovenska škrbina), Göriach (v Gorjah), dolina in vas Lesach (v Lesah); posestniki: Krall (kralj), Göhl (Gol), Trattner (Tratar), Gabreining (Gabrnik), Prodingner (Prodnikar), Gritscha (Gričar), Krenn (Hren), Plavitzer (Plavičar), Morawitz (Moravec), Suppan (Župan); gore: Golitsch (Golič), Gröbnitzen (Grob-

nica), Steinitzen (Stenica), Escha-Wald (Jelšev gojzd), Kranitzl (Granica) itd.

Na Gorenjem Avstrijskem: Präwald (Preval; primeri naše Prevalje); jezero in samostan Gleink od gline; gora Ostrawitz in potok Ostrawitzbach (Ostrovica); kraji Windisch-Garsten, Ternberg (Trnov vrh), Preisegg (Preseka), Gaffenz (Jablatica), Laussa (Luža); potoki Tratenbach in Teichel (Tiha); posestniki Krahl pod goro Gamsplan, Nemetz, Imitzberger, Grill (Gril), Jöserling (Jezernik); vasi: Sirning (Žirnik), Grading (Gradnik), Trattnach (na Tratinah); gore: Pötschen (Peč), Imitz (Zimec), Krestenberg (Hrastova gora) itd.

Na Dolenjem Avstrijskem: Vasi: Ternitz (Trnica), Pottschach (v Počah), Götschach (v Kočah), Köttlach (v Kotljah), Feistritz (Bistrica), Edlitz (Sedlice), Stuppach (v Stopah), Landschach (v Ločah), Doberau (Dobrava), Weistrach (v Bistrach), Gafring (Gabrnik), Gablitz (Gablatica), Liesing (Lesnik), Pöllau (Polje), Ordlitz (Jedlice), Friesing (Breznik); potoki: Jessnitz (Jesenica) in Saffen (Žabnica), Zauch in Zauchenbach (Suha), Treffling (Trebnik), Schala (Skala), Kremnitzbach (Kremenica), Turnitz (Trnica) itd.

Navedli smo samo nekaj primerov v dokaz naše trditve. Na zgorenjem in srednjem Štajerskem in po nemškem Koroškem jih je pa toliko, da ni treba primerov. Oblike so pa v zadnjih dveh deželah še bolj lepe in čiste kakor po onih, ki so bile že v starodavnih časih ponemčene. Kaj pa je ostalo od stare Karantanije do današnjega dneva? To bomo čitali prihodnjič.

(Dalje pride.)

Smešničar.

Mož: „To je pa že preveč; kaj praviš ti nato, z »lum pom« so me danes zmirjali v oštariji!“
Žena: „Poglej, jes sem ti to že tolikrat povedala, pa mi nisi hotel verjeti.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Ministerstvo zastran stavljenja koz na Koroškem ni zadovoljno. Izmed 17.168 otrok, katerim bi se imele kože stavljeni, se je to dobro obneslo le pri 8922 otrokih, tako je 8246 otrok, ki nimajo koz stavljenih. Ministerstvo je torej 8. marca št. 4031 zaukazalo, da se zastran stavljenja koz prav oistro postopa. — V Celovcu je pevsko društvo „Frohsinn“ imelo v salonu „Sandwirth“ velik koncert in potem namenil napraviti „Tanzkränzchen“ — vse to 27. marca, to je: črno nedeljo, ko se obhaja svečanost sv. glave in ko so naš novi knezoškof bili slovesno vpeljani na prestol Krške škofije. Ples pa je bil prepovedan, za kar so gosp. županu hvaležni vsi katoličani. — V Dobajnici Hodiške fare je devetnajst tednov stara deklica zgorela. Starši so imeli v hlevu nekaj opraviti, otroci, katerim so deklico v zibelji prepustili, so se pa podali v kuhinjo. Med tem se cunje pri peči vnamejo, padejo goreče v zibelj, ta se vname in dete zgori. — Na Radiščah so 24. marca ob 7 zvečer čutili zemljiščni potres. Na tisto mesto, kjer se je Dev. Marija prikazala, ljudje še tudi sedaj po sod-

nijskej obravnavi romajo v celih trumah. — Učitelj na Celovškejšoli, gosp. Anton Wissiak, je imenovan za nadzornika ljudskih šol v sodnijskih okrajih Rožak, Podkloster in Trbiž. Ta gospod nekaj ni bil Slovincem — svojim narodnim bratom — nasprotnik. Videli bomo, kako se bode kaj obnašal na svojej višjej stopnji! — 26. marca se je v Šent-Jurju ob jezeru zemlja tresla. — Nek hlapec blizo Šent-Vida jo je svojemu gospodarju popihal s konjem in vozom, oboje v Celovcu zastavil in zibnil. — V Beljaci je g. Brandtu skedenj s senom do tal pogorel. Ta je menda že tretji skedenj, ki je temu gospodu pogorel v teku enega leta. Ne ve se, ali dela to nemarnost ali hudobija. — V Velikovcu so nekega mrliča potegnili iz Drave. Mož je v srednjih letih in ne ve se, ali je tukej nesreča ali hudodelstvo. — 31. marca se je slovesno končal zimski tečaj kmetijske šole v Celovcu. Izmed tistih, ki izstopijo iz šole, so štiri najboljši dobili Nepozitekova darila. Med njimi je tudi Janez Kuraš Tomažekov na Bistrici v Rožnej dolini. — 19. marca — na praznik sv. Jožefa — so Beljaški in Trbižki pevci napravili pevsko veselico s plesom v hotelu gosp. župana Schnablegger na Trbižu. — Pri Grebinju je nekdo zvečer žandarma nastrelil, ki je po cesti šel po svojih opravilih. — Črnej vojski podvrženih šteje sodnijski okraj Celovec 4804, Borovlje 1748, Trg 3251.

Na Kranjskem. Mestni magistrat Ljubljanski dobil je od deželne vlade dopis, v katerem se mu naznanja, da bode ministerstvo v prihodnjem letu ustanovilo v Ljubljani razne strokovne obrtne šole proti temu, da tudi mesto prevzame razmeren del stroškov. — Dopolnilne volitve za mestni zbor Ljubljanski so končane in izvoljeni so bili v vseh treh razredih sami vrli narodnjaki. Nemškutarji niso prišli k volitvi. — Črnovojnikov v Ljubljanskem okrajnem glavarstvu je po sedaj dovršeni štetvi 8936. — Slovenska „Glasbena Matica“ v Ljubljani veselo napreduje. Učenci in učenke te šole so pri javni skušnji dne 25. marca t. l. sami potrdili, kako dobro jih ta družba podučuje v godbi in petju. — Družbe sv. Cirila in Metoda ustanovljajo se povsod s posebnim veseljem.

* (Banka „Slavija“) sklenila je v mesecih oktober, november in december 1886. leta 12.829 novih zavarovanj za 16,845.435 gld. 31 kr. kapitala ter je zato prejela 440.525 gld. 61 kr. zavarovalnine in pristojbin. Za škode plačala je v teh treh mesecih 288.173 gld. 62 kr. Denarni promet osrednje blagajnice iznašal je 1,553.235 gld. 53 kr., v posojilnicah bilo je v tem času naloženih 300.039 gld. 66 kr., na zemljišča posojenih pa 668.633 gld. 64 kr. Gasilne brizgalnice dobile so tri občine. — Od 1. januarja do 31. decembra 1886. leta bilo je sklenenih 66.606 novih zavarovanj za 72,861.310 gld. 80 kr., ter se je uplačalo zavarovalnine in pristojbin 1,933.082 gld. 98 kr. izplačalo pa za škode 683.125 gld. 57 kr. Samoupravna društva za zavarovanje pokojnin postajajo od dne do dne bolj priljubljena. Dokaz temu je, da štejejo do konca januarja 1887. leta že 1433 članov, ki so skupno zavarovali 131.795 gld. 32 kr. pokojnin in zato obvezali se uplačati 496.534 gld. 81 kr. ulog.

Na Štajerskem. V Mariboru so ustanovili Cecilijino društvo za lavantinsko škofijo. Na-

men tega društva je, cerkveno muziko uravnati po določbah sv. katoliške cerkve. — Na Zidanem mostu so pri občinskih volitvah tudi vrli Slovenci zmagali in nemškutarje vrgli. — Mart. Vitan pri Ljubnem je drva sekal. Med tem se skala zavali na njega in ga pri priči ubije. — Kazinarji (to je nemška inteligencija v Celju) tudi v postu plešejo do treh popolnoči. — Slovenci so v Celju za poslanca v državni zbor volilem priporočili gosp. dr. Karola Gelingsheima, ki je c. k. pristav pri okr. sodnji v Kozjem. Nemcev in nemškutarjev kandidat pa je dr. Foregger. — Tudi v Mariboru plešejo kazinarji ob sv. postnem času. Ponedeljek po črnej nedelji so menda plesali, da se jim je le izpod pet kadilo. C. kr. namestnija na Dunaju takih plesov ne dovoljuje in tudi vis. ministerstvo je na pritožbo odgovorilo, da plesov v postnem času ni treba.

Na Primorskem. Na Goriškem se društvo: „Slovenski jez“ kaj moško poganja za Slovence in njih narodne pravice. Vložilo je že več prošenj na vis. ministerstvo. Dobro! — V Buzetu — mestu v Istri — so pri občinskih volitvah zmagali Hrvati, že pa teče drugo leto, mesto pa še nima mestnega odbora in župana. Taka se godi Slovanom!

Poslano.

„Slovana“ pesniški del ureduje od 1. aprila na dalje slavni naš pesnik Simon Gregorčič. To nam je poročstvo, da bode „Slovana“ prinašal samo izborne pesniške spise in zato ga priporočamo slovenskemu občinstvu.

V „Slovenu“ št. 69 beremo to-le:

Podpisana lastnika „Slovana“ obžalujeva iskreno, da so se v 6. številki „Slovanovej“ priobčile brez najine vednosti nekatere spodtekljive stvari.

Ob enem izjavljava, da bodeva po vsej pravici žaljenemu javnemu mnenju dala ono zadoščenje, katero edino zamore spraviti madež z lista, ustanovljenega z najboljšimi namerami.

V Ljubljani, dne 28. marca 1887.

Ivan Hribar. *Dr. Ivan Tavčar.*

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Čč. gg. kaplani so prestavljeni: Korhon J. v Zgornjo Belo, Marinič Franc v Železno Kaplo in Treiber Franc v Žabnico.

Za *Danski misijon* je poslal dva goldinarja Franc Jug, km. fant v Šmariji pri Celju.

Pri tržnih cenah se ni spreobrnilo ničesar, vse je, kakor je „Mir“ naznanil v poslednjem številki.

Loterijske srečke

od 2. aprila.

Gradec	33	48	3	62	38
Dunaj	85	47	39	5	32

Oglasila.

Posestvo s kovačnico in z novim pohištvom, ki ima 7 mernikov setve in nekaj travnika, se prostovoljno proda pod ugodnimi pogoji. Posebno pripravno je to posestvo za kovača. Več pove posestnik Strigl v Tinjah pri Velikovu.

Slavnemu občinstvu in čč. gg. duhovnikom priporočam podpisana najuljudneje moja

gostilno,

v kateri točim pravo, izvrstno in nepokvarjeno Dolenjsko vino različnih vrst na drobno in debelo po najnižjih cenah. — Častitim obiskovalcem moje gostilne morem tudi vsaki čas postreči z okusno prirejenimi gorkimi in mrzlimi jedili.

Spoštovanjem

Ana Maintinger,

krčmarica v Celovcu, Fröhlicheve ulice št. 5, blizu trgovca Merlina.

Razglas.

Naznanja se, da se bode v **Kranjski gori** novo dovoljeni sejem za živino in blago vsako leto prvi torek po velikej noči vršil. Ako bi bil dotični den praznik, je sejem v prvi sledeči delavnik.

➔ Prvi sejem je 12. aprila 1887. ➔
Županstvo občine Kranjska gora dne 25. marca 1887.

koje izvrstnost potrjujejo zelo učeni zdravniki in tisočero ljudi, ki so jo rabili; ozdravlja želodčeve in telesne bolezni, posebno pa zaprtje, vranice in jetrne obolezosti, kakor tudi hemoide ali zlato žilo, želodečno in prehaljno mrzlico in je najboljšo sredstvo zoper gliste pri otrocih.

Izdelovatelj pošilja jo v zaboječkih po 12 steklenic za 1 glđ. 36 kr. po poštne povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju V. Thurnwaldu na Novem trgu; v Beljaku pri Scholzu, dr. Ernst Kumpf, lekar; v Trbižu pri Sieglu; v Gradcu pri Eichler in Nedved; v Mariboru pri Bancalariju; v Celju pri Kupferschmiedu.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto glđ. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.